

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 13Cob/67/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5720201806
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Štolcová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5720201806.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Štolcovej a členov senátu JUDr. Márie Dubcovej, JUDr. Róberta Bebčáka, v spore žalobcu: Poľnohospodárske družstvo Malženice, so sídlom 919 29 Malženice, IČO: 00 699 390, zastúpeného zástupcom Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Hlavná 31, 917 01 Trnava, IČO: 36 865 281, proti žalovanému: AGRA, s.r.o., so sídlom Langsfeldova 5402/1, 036 01 Martin, IČO: 36 382 914, zastúpenému právnou zástupkyňou JUDr. Ivetou Ďurčaťovou, advokátkou, so sídlom F. XX, XXX XX H., o určenie vlastníckeho práva k huteľnej veci, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 18Cb/30/2020-100 zo dňa 5. novembra 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 18Cb/30/2020-100 zo dňa 5. novembra 2020 p
o t v r d z u j e .

Žalovaný má voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd výrokom I. žalobu zamietol. Výrokom II. rozhodol, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %. Podľa výroku III. o výške náhrady trov konania rozhodne Okresný súd Martin samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na žalobu žalobcu, vyjadrenie žalovaného k žalobe, na obsah písomného vyjadrenia žalobcu k vyjadreniu žalovaného, obsah vyjadrenia žalovaného, uviedol rozsah vykonaného dokazovania a z neho zistený skutkový stav, ktorý právne posúdil za aplikácie ust. § 137 písm. c) CSP, § 409 ods. 1, § 411, § 417, § 418, § 443 ods. 1, § 446 Obchodného zákonníka a dospel k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby.

3. Vykonaným dokazovaním mal okresný súd preukázané, že medzi žalobcom ako kupujúcim a spol. AGROMEX s.r.o., IČO: 51 245 957 bola uzatvorená kúpna zmluva v zmysle § 409 a nasl. Obchodného zákonníka v ústnej forme, pri dodávke predmetu kúpnej zmluvy. Podľa súdu prvej inštancie, kúpna zmluva v ústnej forme čo do obsahu ďalších jej náležitostí vznikla s obsahom, ktorý zodpovedá obsahu listiny - Kúpna zmluva KPZ 2019/PON2019071, ktorú zmluvné strany podpísali dňa 12.2.2019 (č.l. 6 a nasl.), lebo podľa vyjadrení žalobcu a jeho zástupcu v priebehu konania zmluvné strany reálne konali v zmysle jej obsahu v súvislosti s dodávkou predmetu kúpnej zmluvy, a to čo do miesta plnenia, ceny a platobných podmienok. Pokiaľ bola uzatvorená kúpna zmluva v zmysle § 409 Obchodného zákonníka v ústnej forme, táto vychádzala z podmienok, ako sú zachytené na listine, ktorú zmluvné strany tejto kúpnej zmluvy podpísali 12.2.2019. V konečnom dôsledku ani žalobca, ktorý bol účastný rokovaní ohľadne kúpnej zmluvy, iné dohody, nad rámec tých, ktoré vyplývajú z listiny zo dňa 12.2.2019, sám netvrdil.

4. Kúpnu zmluvu v písomnej forme podpísanú dňa 12.2.2019 okresný súd vyhodnotil ako absolútne neplatný právny úkon s ohľadom na absenciu podstatnej náležitosti kúpnej zmluvy, a to určitej dohody o predmete kúpnej zmluvy (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Nestotožnil sa s argumentáciou žalobcu, že v konajúcej veci ide o druhovo určený predmet kúpnej zmluvy. Okresný súd uviedol, že predmetom kúpnej zmluvy je vec, tovar určený jednotlivu (§ 409 ods. 1 Obchodného zákonníka), nešlo o predmet kúpnej zmluvy určený čo do množstva a druhu, a to aj s ohľadom na samotnú skutočnosť, že žalobca sa domáha určenia vlastníckeho práva k individuálne určenému stroju ako predmetu kúpnej zmluvy, ktorú uzatvoril s predávajúcim AGROMEX s.r.o., teda nežiada určiť vlastnícke právo k druhu stroja, ale žiada určiť vlastnícke právo k traktorovému návesu ZDT MEGA 20, ktorý určito identifikoval aj jeho identifikačným číslom, ktorým je VIN a EČV. Okresný súd poukázal na to, že stupeň identifikácie predmetnej kúpnej zmluvy závisí od povahy veci a povaha predmetu kúpnej zmluvy medzi žalobcom a AGROMEX s.r.o. umožňovala identifikovať jej predmet podľa rozhodujúceho kritéria pre vec individuálne určenú, t.j. dosiahnutie rozlišovacej spôsobilosti predmetu kúpy od iných predmetov. Takýmto rozlišovacím kritériom v prípade traktorového návesu je VIN.

5. Pokiaľ zástupca žalobcu na pojednávaní 5.11.2020 navrhol dokazovanie o okolnostiach, že medzi stranami bolo ústne dohodnuté, že až po zaplatení kúpnej ceny bude predložený technický preukaz, okresný súd toto dokazovanie nevykonával s ohľadom na skutočnosť, že argumentácia o ústnej kúpnej zmluve bola prvýkrát použitá zástupcom žalobcu až na pojednávaní dňa 5.11.2020 po tom, čo súd prvej inštancie vyslovil predbežné právne zhodnotenie veci vo vzťahu k písomnej kúpnej zmluve KPZ 2019/PON2019071 ako absolútne neplatného úkonu pre neurčitosť podstatnej náležitosti v kúpnej zmluve, a to identifikáciu predmetu kúpnej zmluvy. Až následne zástupca žalobcu argumentoval, prvýkrát na tomto pojednávaní, že v prípade, ak okresný súd vyhodnotil kúpnu zmluvu KPZ 2019/PON2019071 za absolútne neplatnú, že došlo k uzatvoreniu ústnej kúpnej zmluvy, a to na základe faktického plnenia predmetu kúpnej zmluvy, ktorého vlastnícke právo žalobca žiada určiť proti žalovanému. Bolo dôvodné vychádzať aj z výpovede žalobcu, ktorý uvedenú dohodu netvrdil, pričom sám konal v súvislosti s dodávkou predmetu sporu. K technickému preukazu len všeobecne, nie vo vzťahu k tomuto zmluvnému vzťahu, vypovedal: „...nikto nám pri dodávke alebo vykládke stroja nikdy nedal technický, každý tvrdí, že po týždni, 10 dňoch až potom sa prinesie technický preukaz.“ Žalobca v žalobe ani v žiadnom písomnom vyjadrení iný obsah kúpnej zmluvy, nad rámec listiny v zmysle č.l. 6-7, netvrdil, a preto takéto dokazovanie okresný súd zamietol.

6. Okresný súd nevykonával dokazovanie ani ku skutočnosti, že u žalobcu sa nachádza práve predmet sporu, pretože vychádzal zo zhodných tvrdení strán v zmysle § 186 ods. 2 prvá veta CSP, že žalobcovi bol dodaný od AGROMEX s.r.o. traktorový náves ZDT MEGA 20, VIN: TK9N21540JVNV5251, EVČ: MT076YI.

7. Okresný súd poukázal na to, že žalobca sa domáhal určenia proti žalovanému v zmysle § 137 písm. c) CSP. Naliehavý právny záujem žalobcu na podanej žalobe bol daný práve pre spornosť vlastníckeho práva medzi stranami k predmetu žaloby. Konštatoval, že je daný naliehavý záujem na požadovanom určení, lebo požadovaným určením bude rozhodnuté o neistom právnom postavení žalobcu - kto ako vlastník má byť zapísaný do evidencie vozidiel k predmetu sporu.

8. Kúpnu zmluvou č. 013/2019-Ra, uzatvorenou medzi žalovaným ako predávajúcim a AGROMEX s.r.o. ako kupujúcim mal okresný súd preukázané, že predmetom kúpnej zmluvy je predmet tohto sporu. V čl. IV. bod 1 tejto kúpnej zmluvy si žalovaný vyhradil vlastnícke právo k predmetu kúpnej zmluvy až do uhradenia celej ceny kupujúcim - AGROMEX s.r.o.. Zhodnými vyjadreniami strán bolo nesporné, že ako vlastník v príslušnej evidencii vozidiel je evidovaný žalovaný, že na základe kúpnej zmluvy č. 013/2019-Ra sa AGROMEX s.r.o. nestal vlastníkom stroja, ktorého vlastnícke právo žiada žalobca určiť proti žalovanému, s ohľadom na dojednanie čl. IV. bod 1 kúpnej zmluvy č. 013/2019-Ra a ust. § 445 Obchodného zákonníka, lebo medzi stranami nebolo sporné, že AGROMEX s.r.o. ako kupujúci nezaplatil žalovanému ako predávajúcemu z tejto kúpnej zmluvy dohodnutú kúpnu cenu. Teda v čase, kedy mal žalobca nadobudnúť od AGROMEX s.r.o. vlastnícke právo k predmetu kúpnej zmluvy, ktorú ako kupujúci uzatvoril s AGROMEX s.r.o., predávajúci AGROMEX s.r.o. nebol vlastníkom predávaného tovaru.

9. Okresný súd sa stotožnil s argumentáciou žalovaného o tom, že nebol v zmluvnom vzťahu so žalovaným, avšak za situácie, že ako vlastník v príslušnej evidencii vozidiel je zapísaný žalovaný, bola daná pasívna vecná legitimácia žalovaného na požadovanom určení žalobcu.

10. Okresný súd poukázal na to, že žalobca odvodzoval svoje vlastnícke právo k predmetu sporu pri aplikácii § 446 Obchodného zákonníka, ktoré ustanovenie upravuje ochranu dobromyseľného kupujúceho. Pri posudzovaní, či je dôvodné v konajúcej veci aplikovať ust. § 446 Obchodného zákonníka, okresný súd vychádzal z právneho názoru v rozhodnutí NS SR sp. zn. 2Obdo 30/2009 a akceptoval argumentáciu žalovaného, že žalobca ako kupujúci mal pri uzatváraní kúpnej zmluvy so spoločnosťou AGROMEX s.r.o. postupovať s odbornou starostlivosťou. Podľa okresného súdu výpoveďou žalobcu na pojednávaní 5.11.2020 bolo preukázané, že žalobca pri vzniku kúpnej zmluvy v rámci zmluvných rokovaní, ani následne pri dodávke predmetu kúpnej zmluvy a ani pri úhrade kúpnej ceny, nepostupoval s odbornou starostlivosťou. Z výpovede žalobcu bolo preukázané, že o pôvod predmetu kúpnej zmluvy sa žiadnym spôsobom nezaujímal. Nepreukázalo sa ani, že tento predávajúci už v minulosti uzatvoril so žalobcom iné kúpne zmluvy.

11. Vychádzajúc z výpovede žalobcu na pojednávaní 5.11.2020 okresný súd uzavrel, že žalobca neprejavil ani minimálnu obozretnosť v tom, aby zistil, či subjekt, s ktorým uzatvára kúpnu zmluvu, je vlastníkom predmetu kúpnej zmluvy alebo inak je s predmetom kúpnej zmluvy oprávnený nakladať. Podľa okresného súdu tak bolo dôvodné dobromyseľnosť žalobcu vyhodnotiť v zmysle právneho názoru NS SR v rozhodnutí sp. zn. 2Obdo 30/2009, že jeho dobromyseľnosť je spochybnená, pričom pochybnosť v danej veci je reálne zistenou skutočnosťou na základe výpovede žalobcu a stotožnil sa s argumentáciou žalovaného. V tejto súvislosti okresný súd poukázal aj na právny názor ÚS SR v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 151/2016. Aj keď v tomto rozhodnutí ÚS SR išlo o nadobudnutie vlastníckeho práva dobromyseľného nadobúdateľa k nehnuteľnosti, okresný súd mal za to, že tento právny názor je aplikovateľný aj na konajúcu vec, nakoľko aj v konajúcej veci sa do vzájomnej kolízie dostali dve ústavné hodnoty, princíp ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa - žalobcu a princíp ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka - žalovaného, lebo žalobca odvodzuje nadobudnutie svojho vlastníckeho práva pri aplikácii § 446 Obchodného zákonníka, ktoré ustanovenie je prelomením zásady, že nikto nemôže previesť na iného viac práv, než koľko má sám. Okresný súd preto prihliadal na princíp všeobecnej spravodlivosti, keď aj podľa názoru ÚS SR je nutné zvažovať všeobecné súvislosti tohto typu kolízie základných práv ako aj individuálne okolnosti konkrétneho rozhodovaného prípadu; že vyššie riziko má niesť nedbalý vlastník než nadobúdateľ v dobrej viere. Okresný súd sa zaoberal uvedenou otázkou a dospel k záveru, že nemožno vyhodnotiť v konajúcej veci žalovaného ako nedbalého vlastníka, vychádzajúc z obsahu kúpnej zmluvy, ktorú žalovaný ako predávajúci uzatvoril s kupujúcim AGROMEX s.r.o., lebo v čl. IV. bod 1. kúpnej zmluvy žalovaný dohodol nadobudnutie vlastníckeho práva kupujúcim až momentom uhradenia celej ceny tovaru a tiež v čl. I. druhý odsek, posledná veta, dohodol, že osvedčenie o evidencii bude kupujúcemu doručené po plnej úhrade tovaru, čo sa nestalo a tak je stále ako vlastník zapísaný v príslušnej evidencii vozidiel. Preto sa okresný súd nestotožnil s argumentáciou žalobcu, že to bol žalovaný, ktorý uzatváral predmetnú kúpnu zmluvu s minimálnou obozretnosťou, resp., že by nepostupoval s odbornou starostlivosťou pri vzniku jeho kúpnej zmluvy. Naopak, bol to žalobca, ktorý podľa názoru okresného súdu, má niesť riziko podľa právneho názoru ÚS SR v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 151/2016, lebo žalovaný nekonal ako nedbalý vlastník, nemôže niesť riziko oproti žalobcovi, ktorý argumentuje, že je nadobúdateľom v dobrej viere, pretože tento bol schopný a mohol sa dozvedieť o tom, že vec neopustila vlastníkovu sféru a nedostala sa do sféry spol. AGROMEX s.r.o., potom aj podľa názoru NS SR sp. zn. 2 Obdo 30/2009 je jeho dobromyseľnosť spochybnená a pri pochybnosti nemožno tvrdiť dobromyseľnosť.

12. Podľa okresného súdu výpoveďou žalobcu bolo preukázané, že žalobca sa o spôsob nadobudnutia predmetu kúpnej zmluvy, ktorú s predávajúcim AGROMEX s.r.o. uzatvoril, žiadnym spôsobom nezaujímal, pričom nemuselo ísť len o predloženie technického preukazu. V kúpnej zmluve nemali strany ani dohodnutú povinnosť predávajúceho, ako odovzdá žalobcovi ako kupujúcemu doklady, ktoré sú potrebné na užívanie tovaru (§ 417 Obchodného zákonníka) a tieto predávajúci neodovzdal žalobcovi ani pri dodaní tovaru v mieste dodania; preukázateľne predávajúci túto povinnosť nespĺnil podľa § 418 prvá veta Obchodného zákonníka. Napriek uvedenému žalobca zaplatil kúpnu cenu. Žalobca vypovedal, že mu stačilo len vyjadrenie predávajúceho o jeho vlastníctve, pritom z rozhodnutia NS SR sp. zn. 2Obdo 30/2009 vyplýva, že ani samotné oboznámenie sa s technickým preukazom nie je dostačujúce. Nebola postačujúca ani argumentácia žalobcu, že išlo o zmluvného partnera, s ktorým aj v minulosti uzatváral obdobné kúpne zmluvy. Uvedené ostalo bez preukázania, nakoľko z následnej výpovede žalobcu bolo preukázané, že konateľ AGROMEX s.r.o. p. E., ktorý konal pri vzniku kúpnej zmluvy so žalobcom, bol iba pracovníkom spoločnosti, ktorá v minulosti so žalobcom uzatvárala kúpne zmluvy, teda nebola to

spol. AGROMEX s.r.o., s ktorou v žalobca v minulosti uzatváral kúpne zmluvy. AGROMEX s.r.o. bola do obchodného registra zapísaná dňom 22.12.2017, kúpna zmluva bola uzatvorená 12.2.2019, uvedené žalobca nevyvrátil (§ 151 ods. 1 CSP).

13. Pretože okresný súd nemal preukázané nadobudnutie vlastníckeho práva žalobcu na základe ústne uzatvorenej kúpnej zmluvy (odsek 41.) pri aplikácii ust. § 446 Obchodného zákonníka, ani nadobudnutie vlastníckeho práva žalobcu inak, žalobu zamietol.

14. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 2 CSP. Žalovaný mal vo veci plný úspech, preto mu priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%, s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

15. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca prostredníctvom zástupcu. Namietal, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), a to nesprávnych právnych záverov súdu prvej inštancie, že žalobca nie je vlastníkom sporného traktorového návesu, o neplatnosti Kúpnej zmluvy zo dňa 12.02.2019 a o nedobromyseľnosti žalobcu z hľadiska aplikácie ustanovenia § 446 Obchodného zákonníka.

16. Podľa žalobcu ustanovenie § 409 ods. 1 Obchodného zákonníka umožňuje alternatívne určiť predmet kúpy jednotlivu alebo čo do množstva a druhu. Ak je predávaná vec určená čo do druhu a množstva, musí nevyhnutne dôjsť k jej individualizácii najneskôr pri jej odovzdaní. K tomuto však môže dôjsť i po uzatvorení kúpnej zmluvy a táto skutočnosť nemá vplyv na platnosť kúpnej zmluvy. V posudzovanej veci bol predmet predaja v kúpnej zmluve vymedzený čo do druhu a množstva, a to v jej článku 2. bode 1. tak, že ide o Traktorový náves ZDT MEGA 20, teda v množstve jeden kus. K individualizácii predmetu kúpy došlo v deň odovzdania traktorového návesu, keď predávajúci priviezol do sídla žalobcu vec pôvodne určenú v kúpnej zmluve čo do druhu a množstva. Predávajúci mohol podľa Kúpnej zmluvy zo dňa 12.02.2019 dodať akýkoľvek nový traktorový náves ZDT MEGA 20, ktorý by zodpovedal cenovej ponuke zo dňa 06.02.2019, pričom dodal ten traktorový náves, ktorý je predmetom súdneho sporu. Takémuto procesu uzatvárania kúpnej zmluvy nebráni žiadne zákonné ustanovenie a plne zodpovedá bežnej obchodnej praxi. Požiadavka súdu prvej inštancie, aby už v kúpnej zmluve bolo uvedené VIN číslo traktorového návesu, nemá oporu v zákone a priamo odporuje ustanoveniu § 409 ods. 1 Obchodného zákonníka.

17. Žalobca k nadobudnutiu vlastníckeho práva uviedol, že podľa Kúpnej zmluvy zo dňa 12.02.2019 uzatvorenej so spoločnosťou AGROMEX s.r.o. mal vlastnícke právo nadobudnúť zaplatením kúpnej ceny (článok 4. bod 4. zmluvy), pričom žalobca zaplatil kúpnu cenu dňa 25.02.2019. V čase nadobudnutia vlastníckeho práva žalobca ako kupujúci nevedel o tom, že by spoločnosť AGROMEX s.r.o. ako predávajúci nebola vlastníkom traktorového návesu, a že by s ním nebola oprávnená nakladať. Žalobcovi v rozhodnom čase nebol známy obsah kúpnej zmluvy medzi žalovaným a spoločnosťou AGROMEX s.r.o. a obsah tejto kúpnej zmluvy nepoznal ani v čase podania žaloby. Ak nedobromyseľnosť žalobcu vyvodzoval súd prvej inštancie z toho, že sa žalobca nezaujímal o to, ako spoločnosť AGROMEX s.r.o. traktorový náves nadobudla, teda žalobca podľa súdu prvej inštancie neprejavil ani minimálnu obozretnosť v tom, aby zistil, či subjekt, s ktorým kúpnu zmluvu uzatvára, je vlastníkom predmetu kúpnej zmluvy alebo inak je s predmetom kúpnej zmluvy oprávnený nakladať, tak žalobca s týmto záverom nesúhlasil. Poukázal na to, že predmetom predaja bol niekoľkotonový traktorový náves, ktorého dodanie (privezenie do sídla žalobcu) si vyžadovalo zabezpečenie osobitného nákladného vozidla, ktoré náves priviezlo, ako i časový priestor na jeho nakládku a vykládku. Žalobca vyvodzoval oprávnenie spoločnosti AGROMEX s.r.o. právne nakladať s traktorovým návesom z toho, že traktorový náves bol ako nové vozidlo opatrený prevoznými evidenčnými číslami ako i z toho, že traktorový náves za nachádzal fyzicky v dispozícii spoločnosti AGROMEX s.r.o. Žalobca nemal dôvod pochybovať o vlastníckom práve spoločnosti AGROMEX s.r.o., resp. jej oprávnení nakladať s traktorovým návesom. Žalobcovi nie je zrejmé, ako si mal vlastnícke právo (právo nakladať s predmetom predaja) osobitne preverovať. Ak okresný súd považoval konanie žalobcu za nedostatočné, bolo jeho povinnosťou uviesť, ako mal žalobca konať tak, aby bol v zmysle ustanovenia § 446 Obchodného zákonníka dobromyseľný. Z tohto hľadiska možno rozhodnutie súdu prvej inštancie hodnotiť ako arbitrárne, pretože akékoľvek konanie žalobcu by teoreticky mohlo byť označené ako nedostatočné.

18. Žalobca nesúhlasil s aplikáciou právnych záverov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 2 Obdo 30/2009 na tento prípad, pretože boli vyslovené v skutkovo odlišnej veci. Na posudzovaný prípad treba aplikovať právne závery vyplývajúce z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 07.04.2009, sp. zn. 4Obo 57/2008. Podľa žalobcu je potrebné jednoznačne konštatovať, že v čase, keď malo dôjsť k prevodu vlastníckeho práva, nevedel, že by predávajúci nebol vlastníkom traktorového návesu. Na tejto nevedomosti nemenia nič ani právne úvahy súdu prvej inštancie o tom, že to žalobca mohol zistiť, i keď súd prvej inštancie už neuvádza, ako. Podľa žalobcu bol to práve žalovaný, ktorý konal nedbanlivo, keď napriek tomu, že vedel, že spoločnosť AGROMEX s.r.o. nevykonáva poľnohospodársku činnosť (vyplýva to zo zápisu v obchodnom registri) a bude s traktorovým návesom ďalej obchodovať, odovzdal spoločnosti AGROMEX s.r.o. traktorový náves a spoľahol sa len na výhradu vlastníckeho práva v kúpnej zmluve.

19. Žalobca mal za to, že jeho dobromyseľnosť nebola ničím spochybnená, pretože nemal dôvod bližšie skúmať spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva k traktorovému návesu spoločnosťou AGROMEX s.r.o., keď táto spoločnosť mala traktorový náves vo svojej dispozícii. Súd prvej inštancie mal teda v súlade s Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 151/2016 poskytnúť skôr ochranu dobromyseľnému nadobúdateľovi (žalobcovi) ako nedbalému vlastníkovi. Navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť, s priznaním nároku na náhradu trov konania.

20. K doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný v podaní zo dňa 02.02.2021 (č.l. 137 - 138 spisu). Žalovaný odvolanie žalobcu považoval za nedôvodné. Mal za to, že žalobca odvolanie oprel o zavádzajúce a účelové tvrdenia, nemajúce oporu v skutkovom a právnom stave, pričom jednotlivé tvrdenia produkované žalobcom v priebehu konania na súde prvej inštancie, ako aj v odvolaní si odporujú a boli niekoľkokrát menené. Podľa žalovaného okresný súd na základe vykonaného dokazovania náležitým spôsobom zistil skutočný stav prejednávaneho sporu, na ktorý následne správne aplikoval ustanovenia zákonov. Pokiaľ žalobca uviedol tvrdenia k platnosti Kúpnej zmluvy zo dňa 12.02.2019 v tom smere, že predmet predaja bol v kúpnej zmluve vymedzený čo do množstva a druhu, a to v jej čl. 2. bod 1., ako aj, že predávajúci mohol podľa kúpnej zmluvy dodať akýkoľvek nový traktorový náves ZDT MEGA 20, ktorý by zodpovedal cenovej ponuke zo dňa 06.02.2019, tak žalovaný toto považoval za nové a účelové tvrdenie, odporujúce skutkovému a právnomu stavu. Poukázal na ust. § 409 ods. 1 Obchodného zákonníka, z ktorého vyplýva, že predmetom kúpnej zmluvy je buď vec určená jednotlivito alebo čo do množstva a druhu, a teda platí buď jedna alebo druhá možnosť, nemôžu platiť obidve a na záver vyjadrený okresným súdom v odseku 42. odôvodnenia s tým, že v danom prípade predmetom kúpnej zmluvy je vec (tovar) určený jednotlivito, nejde o predmet kúpnej zmluvy určený čo do množstva a druhu, a to aj s ohľadom na samotnú skutočnosť, že žalobca sa domáhal určenia vlastníckeho práva k individuálne určenému stroju ako predmetu kúpnej zmluvy ... takýmto rozlišovacím kritériom v prípade traktorového návesu je VIN. Žalobca sa domáhal osvedčenia o evidencii ku konkrétnemu traktorovému návesu, ktoré v žalobe špecifikoval VIN číslom a EČV. Žiaden doklad predložený žalobcom nepreukázal, k akému traktorovému návesu mal žalobca nadobudnúť vlastníctvo a či vôbec nadobudol vlastníctvo, a preto okresný súd správne vyhodnotil Kúpnu zmluvu v písomnej forme zo dňa 12.02.2019, uzavretú medzi žalobcom a spoločnosťou AGROMEX s.r.o., ako absolútne neplatný právny úkon podľa ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalovaný poukázal na to, že žalobca v priebehu konania argumentoval touto písomnou zmluvou a až po tom, ako súd prvej inštancie túto kúpnu zmluvu vyhodnotil ako absolútne neplatnú, argumentoval, že medzi stranami došlo k uzatvoreniu ústnej kúpnej zmluvy ohľadne toho, že až po zaplatení kúpnej ceny bude predložený technický preukaz. Žalobca v rámci svojej výpovede to, že bola uzavretá ústna zmluva, netvrdil. Pokiaľ žalobca k nadobudnutiu vlastníckeho práva uviedol, že nevedel o tom, že by spoločnosť AGROMEX s.r.o. ako predávajúci nebola vlastníkom traktorového návesu, že by s ním nebola oprávnená nakladať a že v rozhodnom čase nebol známy obsah kúpnej zmluvy medzi žalobcom a spoločnosťou AGROMEX s.r.o., žalovaný to považoval za zmätočné, s odkazom na záver okresného súdu v odseku 49. rozhodnutia. Podľa žalovaného v konaní nesporne vyšlo najavo, že žalobca sa nezaujímal, kto je vlastníkom traktorového návesu, ani v kúpnej zmluve nie je uvedené, kto je vlastníkom traktorového návesu, či predmet kúpy nie je zaťažovaný právom osoby. V neprospech žalobcu znie aj skutočnosť, prečo sa pri dodaní traktorového návesu nedomáhal vydania osvedčenia o evidencii, s poukazom na ust. § 417 a § 418 Obchodného zákonníka, resp. aspoň jeho predloženia za účelom preukázania vlastníckeho práva, nakoľko k uzatvorenej kúpnej zmluve medzi žalobcom a AGROMEX s.r.o. neboli dojednané osobitné podmienky dojednania dokladov. Žalobca nevyvinul ani len minimálnu obozretnosť pri overení vlastníckeho práva, hoci so spoločnosťou AGROMEX s.r.o. obchodoval prvýkrát.

21. K tvrdenie žalobcu, že to bol žalovaný, ktorý konal nedbanlivo, žalovaný poukázal na to, že sa nespoliehal len na výhradu vlastníckeho práva, pretože v kúpnej zmluve so spoločnosťou AGROMEX s.r.o. osobitne upravil podmienky odovzdania dokladov, vzťahujúcich sa na predmet kúpy - osvedčenie o evidencii, ktoré bude spoločnosti AGROMEX s.r.o. odovzdané až po zaplatení celej kúpnej ceny. Žalovaný vykonal všetky úkony smerujúce k zabezpečeniu ochrany svojho práva. Pretože spoločnosť AGROMEX s.r.o. žalovanému neuhradila kúpnu cenu, dohodnutú v kúpnej zmluve, spoločnosť AGROMEX s.r.o. sa nikdy nestala vlastníkom predmetného traktorového návesu, a preto nemohla ani previesť vlastnícke práva na žalobcu. Žalobca sa nikdy nestal vlastníkom traktorového návesu. Vzhľadom na dĺžku pôsobenia žalobcu v poľnohospodárskej oblasti by mal mať vedomosť o subjektoch obchodujúcich s poľnohospodárskou technikou. Žalovaný nie je povinný predávať poľnohospodárske stroje výlučne len subjektom vykonávajúcim poľnohospodársku činnosť, preto tvrdenia žalobcu nemajú oporu v zákone. Podľa žalovaného, ak žalobca tvrdil, že kúpil traktorový náves v rámci bežného obchodného styku od spoločnosti AGROMEX s.r.o., ktorá dlhodobo podniká ako predajca použitej poľnohospodárskej techniky, tak uvedené tvrdenie sa nepreukázalo, pretože spoločnosť AGROMEX s.r.o. bola do obchodného registra zapísaná dňom 22.12.2017 a v minulosti žalobca so spoločnosťou AGROMEX s.r.o. v obchodnom vzťahu nebol. Žalovaný mal za to, že na posudzovaný prípad nie je možné aplikovať závery vyplývajúce z rozsudku NS SR sp. zn. 4Obo 57/2008, z ktorého vyplýva, že v tomto prípade sa navrhovateľ preukázateľne zaujímal ešte pred uzavretím kúpnej zmluvy, kto je vlastníkom predmetu, bol mu predložený technický preukaz, žalobca disponoval osvedčením o evidencii, nakoľko vozidlo bolo prepísané, v dokladoch predložených žalobcom bol predmet určený individuálne, číslom karosérie, teda čo do množstva a druhu. Podľa žalovaného žalobca nepreukázal právne relevantným spôsobom skutočnosti, že pri kúpe traktorového návesu mal za to, že predávajúci je jeho vlastníkom, že je oprávnený s predmetným traktorovým návesom nakladať za účelom jeho predaja. Navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť, s priznaním náhrady trov odvolacieho konania.

22. K doručenému vyjadreniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca v podaní zo dňa 10.03.2021 (č.l. 151 - 152 spisu). K otázke platnosti Kúpnej zmluvy zo dňa 12.02.2019 poukázal na argumentáciu uvedenú v odvolaní, že zmluva nemôže byť neplatná z dôvodu neurčitosti, nakoľko predmet kúpy bol určený čo do množstva a druhu v súlade s ust. § 409 Obchodného zákonníka. Predmetom kúpnej zmluvy bol jeden kus traktorového návesu ZDT MEGA 20, ktorý môže byť predmetom kúpy určeným čo do množstva a druhu. Pokiaľ žalovaný poukázal na rozpory medzi vyjadreniami žalobcu, tak žalobca zvýraznil svoje odvolanie, v ktorom uviedol „K individualizácii predmetu kúpy došlo v deň odovzdania traktorového návesu, keď predávajúci priviezol do sídla žalobcu vec pôvodne určenú čo do množstva. Predávajúci mohol podľa Kúpnej zmluvy zo dňa 12.02.2019 dodať akýkoľvek nový traktorový náves ZDT MEGA 20, ktorý by zodpovedal cenovej ponuke zo dňa 06.09.2019.“ Vo vyjadreniach žalobcu nie je žiaden rozpor, žalobca sa logicky domáha určenia vlastníckeho práva ku konkrétnej veci, ktorú mu predávajúci odovzdal a ktorá sa v súčasnosti nachádza v dispozícii žalobcu. K nadobudnutiu vlastníckeho práva poukázal na ust. § 446 Obchodného zákonníka, formulácia ktorého ustanovenia prezumuje dobromyseľnosť nadobúdateľa, pričom odopretie právnej ochrany jeho vlastníckeho práva podmieňuje preukázaním skutočnosti, že v čase nadobudnutia tohto vlastníckeho práva vedel, že predávajúci nie je vlastníkom danej veci. Rozhodujúcim kritériom podľa zákona je existencia skutočnej vedomosti nadobúdateľa. Skutočnosť, že žalobca si ako nadobúdateľ osobitne nepreveroval oprávnenie predávajúceho na nakladanie s predmetom prevodu, svedčí o tom, že nemal ani len podozrenie, že by predávajúci nemusel byť vlastníkom veci. Aj keby žalobca toto podozrenie mal (čo však odmieta), nemal reálne možnosť si oprávnenie predávajúceho nakladať s predmetom kúpy preveriť, čo namietal. Žalobca poukázal, že s jeho výkladom § 446 Obchodného zákonníka sa stotožňuje aj odborná literatúra, ako aj ustálená judikatúra, napríklad uznesenie NS SR sp. zn. 2Obo V 11/2017, sp. zn. 1Obo/29/2016, ktoré uvádzajú, že na vylúčenie dobromyseľnosti kupujúceho v zmysle § 446 Obchodného zákonníka nestačí existencia teoretickej možnosti, že kupujúci by sa v prípade podniknutia určitých krokov mohol dozvedieť o tom, že predávajúci nie je vlastníkom veci, ale vyžaduje sa preukázanie skutočnosti, že v čase kúpy kupujúci skutočne vedel (nie len mohol vedieť) o tom, že vec kupuje od jej nevlastníka. Podľa žalobcu žalovaný, ako i prvoinštančný súd v rozpore so zákonom prenášajú dôkazné bremeno na žalobcu, keď mu vytýkajú, že údajne nedostatočne preveroval, kto je vlastníkom tohto návesu. Takúto povinnosť žalobcovi žiadne z citovaných zákonných ustanovení neukladá, naopak, je to žalovaný, kto by mal preukázať, že žalobca mal v čase, kedy mal nadobudnúť vlastnícke právo k traktorovému návesu, vedomosť o tom, že predávajúci nie je jeho vlastníkom. Počas konania nebol doložený dôkaz preukazujúci skutočnosť, že by mal žalobca v čase kúpy traktorového návesu vedomosť alebo

aspoň podozrenie o tom, že predávajúci nie je oprávnený nakladať s predmetným návesom. Samotný okresný súd uviedol, že dôvodom, prečo považuje dobromyseľnosť žalobcu za nepreukázanú, je jeho údajná ľahkovážnosť a nedostatok opatrnosti pri uzatváraní kúpnej zmluvy a nie preukázanú existenciu vedomosti žalobcu o tom, že spoločnosť AGROMEX s.r.o. ako predávajúci nebola oprávnená s predmetným traktorovým návesom nakladať. Podľa žalobcu neobstojí tvrdenie, že mal vynaložiť zvýšenú opatnosť, nakoľko obchodoval s neznámym subjektom. Konateľ spoločnosti AGROMEX s.r.o. pán E. totiž žalobcovi v minulosti, ešte ako zamestnanec spoločnosti AGROPARTNER, viackrát predal poľnohospodárske stroje, pričom všetky tieto obchody prebehli hladko a bez problémov. Na základe týchto predchádzajúcich pozitívnych skúseností, nemal žalobca pri jednaní s pánom E., tentokrát už v pozícii konateľa spoločnosti AGROMEX s.r.o., dôvod predpokladať, že by mohlo dôjsť k akýmkoľvek problémom. Mal za to, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

23. K doručenému vyjadreniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný v podaní zo dňa 26.03.2021 (č.l. 163 - 164 spisu). K otázke platnosti Kúpnej zmluvy zo dňa 12.02.2019 žalovaný zotrval na tom, že predmetom kúpy je vec určená jednotlivou alebo čo do druhu a množstva. Žiaden doklad predložený žalobcom nepreukázal, že by došlo k individualizácii predmetu kúpy a žalovaný mal za to, že individualizácia kúpy by mala byť uvedená už v kúpnej zmluve. Predmetom sporu je vydanie technického preukazu, ktoré sa vzťahuje ku konkrétnemu traktorovému návesu a nie k návesu určenému čo do druhu a množstva, ktorú domnienku sa žalobca snaží vyvolať. Predmet kúpy mal byť v zmluve uzatvorenej medzi žalobcom a AGROMEX s.r.o. určený jednotlivou, a to prostredníctvom VIN čísla, a preto okresný súd správne vyhodnotil predmetnú kúpnu zmluvu ako absolútne neplatný právny úkon. Zároveň poukázal na to, že žalobca sa v konaní vyjadril, že ústnu kúpnu zmluvu neuzatvoril. Zároveň zvýraznil i to, že v prípade zániku zmluvy by kupujúci nemusel predávajúcemu vrátiť tú istú vec, ktorú od neho prevzal, ale vec takého istého druhu v rovnakom stave, v akom bola pôvodná vec a v rovnakom množstve, ale pri jednotlivou určenej veci je kupujúci povinný vrátiť tú istú vec. Tvrdenia žalobcu k otázke platnosti kúpnej zmluvy nemajú oporu v skutkovom, ani právnom stave. Čo sa týka nadobudnutia vlastníckeho práva žalobcom, tak žalovaný tvrdenia žalobcu považoval za špekulatívne. Poukázal na to, že k otázke dobromyseľnosti okresný súd zaujal stanovisko v odseku 49. a 50. rozsudku. Z výpovede samotného žalobcu vyplýva, že sa o pôvod predmetu kúpy nezaujímal, preukázane neriešil, či spoločnosť AGROMEX s.r.o. je vlastníkom alebo nie je vlastníkom, a preto nie je možné hovoriť o jeho dobromyseľnosti, ale naopak, o úplnej ľahkovážnosti a neobozretnosti. Žalobca si nespĺnil ani len minimálnu mieru opatrnosti, overiť si vlastníctvo k traktorovému návesu, čo nemožno vyhodnotiť v neprospech žalovaného. Ani zo zmluvy predloženej žalobcom nevyplýva, že AGROMEX s.r.o. by bola vlastníkom traktorového návesu. Považoval za nesporné, že na nakladanie s traktorovým návesom je nevyhnutý technický preukaz, ktorý žalobcovi nebol predložený pri kúpnej zmluve, ani pri dodaní traktorového návesu, ani pri zaplatení kúpnej ceny. Podľa žalovaného v priebehu konania bolo preukázané, že spoločnosť AGROMEX s.r.o. nikdy nenadobudla vlastníctvo k traktorovému návesu. Mal za to, že rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, na ktoré odkázal žalobca, a to sp. zn. 2Obdo V 11/2017, nemožno aplikovať na daný spor, rovnako ani rozhodnutie sp. zn. 1Obdo 29/2016. K tvrdeniu, že konateľ spoločnosti AGROMEX s.r.o. ešte ako zamestnanec spoločnosti AGROPARTNER viackrát predal poľnohospodárske stroje, považoval za účelové a bezpredmetné. Žalobca bol v tom čase v zmluvnom vzťahu so spoločnosťou AGROPARTNER, nie s jeho zamestnancom, ktorý plnil len úlohy uložené pracovnou zmluvou. Konanie žalobcu, ktorý inicioval predmetné súdne konanie, žalobca považoval za v rozpore s dobrými mravmi. Žalobca je v zmluvnom vzťahu so spoločnosťou AGROMEX s.r.o., s ktorou si mal prípadný zmluvný vzťah upraviť náležitým spôsobom tak, aby ochránil svoje záujmy.

24. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v medziach ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP na základe podaného odvolania žalobcu a postupom bez nariadenia pojednávania verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania ust. § 219 ods. 1, 3 CSP bol rozsudok okresného súdu potvrdený ako vecne správne rozhodnutie podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

25. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia ústneho pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 13Cob/67/2021-175 zo dňa 02.09.2021, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, podľa vyššie uvedeného uznesenia krajského súdu dňa 14.09.2021 a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnemu vyhláseniu rozsudku Krajským súdom v Žiline, za akceptovania ust. § 319 ods. 1, 3 CSP v spojení s ust. § 378 ods. 1, 2 CSP.

26 Krajský súd uvádza, že napadnutý rozsudok okresného súdu posudzoval v rozsahu a v medziach odvolacích dôvodov žalobcu, obsahnutých v podaní zo dňa 28.12.2020. Žalobca práve predmetným odvolaním stanovil kvalitatívnu, ako aj kvantitatívnu stránku posudzovania napadnutého rozhodnutia okresného súdu krajským súdom. Za aplikácie ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP, z podaného odvolania žalobcu prostredníctvom jeho zástupcu bolo zrejmé, že žalobca nesúhlasil s právnym záverom okresného súdu, pokiaľ tento žalobu žalobcu zamietol, v spojení aj so závislým výrokom o nároku na náhradu trov konania. Podľa žalobcu okresný súd dospel k nesprávnemu právnemu záveru o neplatnosti Kúpnej zmluvy zo dňa 12.02.2019 z dôvodu jej neurčitosti, pretože podľa ust. § 409 ods. 1 Obchodného zákonníka bol predmet predaja v kúpnej zmluve vymedzený čo do druhu a množstva a k individualizácii veci došlo v deň odovzdania predmetu kúpy. Žalobca nesúhlasil s právnym záverom súdu prvej inštancie o absencii dobromyseľnosti žalobcu v čase, keď mal vlastnícke právo k veci nadobudnúť. Podľa žalobcu jeho dobromyseľnosť nebola ničím spochybnená, pretože nemal dôvod bližšie skúmať spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva k traktorovému návesu spoločnosťou AGROMEX s.r.o. (predávajúci), keďže ho mala v dispozícii.

27. Vo vzťahu k týmto odvolacím dôvodom krajský súd uvádza, že neboli relevantné a v podstatných častiach súhlasí so skutkovými závermi, ako aj právnym posúdením, ktoré uskutočnil okresný súd v napadnutom rozhodnutí, na ktoré z titulu aplikácie ust. § 387 ods. 2 CSP v podrobnostiach odkazuje. Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uvádza nasledovné.

28. V súvislosti s odvolacím dôvodom nesprávneho právného posúdenia veci bolo podstatné a rozhodné to, že žalobca sa žalobou doručenou okresnému súdu dňa 30.04.2020 domáhal určenia, že je vlastníkom vozidla - traktorového návesu ZDT MRGA 20, VIN TK9N21540JVNV5251, EVČ: MT076YI. Žalobu zdôvodnil tým, že má naliehavý právny záujem na podaní predmetnej určovacej žaloby, ktorá je prípustná pri spornosti práv a vyplýva z osobitného predpisu, a to zákona o cestnej premávke.

29. Primárne krajský súd uvádza, že žalobca pri tomto type žaloby, v danom prípade existenciu naliehavého právného záujmu na žiadanom určení, ako nevyhnutnú podmienku vyžadovanú ust. § 137 písm. c) CSP, preukázal.

30. K námietke nesprávneho právného posúdenia absolútnej neplatnosti Kúpnej zmluvy zo dňa 12.02.2019 stotožňuje sa odvolací súd so záverom okresného súdu, ktorý vyhodnotil úkon písomnej Kúpnej zmluvy KPZ 2019/PON2019071 zo dňa 12.02.2019, uzatvorenej medzi žalobcom a AGROMEX s.r.o., IČO: 51 245 957 ako absolútne neplatný právny úkon v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zvýrazňuje, že kúpna zmluva v zmysle § 409 ods. 1 a nasl. Obchodného zákonníka je dvojstranným hmotnoprávnym úkonom, ktorý musí spĺňať požiadavky stanovené všeobecnou časťou Obchodného zákonníka, konkrétne ust. § 263 ods. 2 Obchodného zákonníka, podľa znenia ktorého strany sa nemôžu odchyliť od základných ustanovení uvedených pre jednotlivé zmluvné typy v tejto časti a od ustanovení, ktoré ustanovujú povinnú písomnú formu právného úkonu. Zo základného ustanovenia § 409 ods. 1 Obchodného zákonníka vyplýva, že kúpnu zmluvou sa predávajúci zaväzuje dodať kupujúcemu huteľnú vec (tovar) určenú jednotlivu alebo čo do množstva a druhu a previesť na neho vlastnícke právo k tejto veci a kupujúci sa zaväzuje zaplatiť kúpnu cenu. Predmetný dvojstranný hmotnoprávny úkon však okrem uvedených základných náležitostí musí spĺňať i požiadavky stanovené všeobecnou časťou Občianskeho zákonníka, menovite ustanovení § 37 a nasl. pre právne úkony ako prejavy vôle účastníkov obchodno-právnych vzťahov, aplikovateľné cez ust. § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka. Právny úkon musí byť okrem iného určitý a zrozumiteľný; inak je neplatný (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Len pri dodržaní predmetných požiadaviek je právny úkon platný, pričom tieto požiadavky sa musia vzťahovať na všetky podstatné náležitosti kúpnej zmluvy v zmysle ust. § 409 a nasl. Obchodného zákonníka, a to prioritne určenie predmetu zmluvy a ceny špecifikovaného tovaru. V zmysle uvedeného ustanovenia predmetom kúpnej zmluvy môžu byť veci určené individuálne a veci určené podľa druhu. Za vec určenú individuálne sa považuje vec, ktorej existencia je jedinečná a nemožno ju nahradiť inou vecou (napr. konkrétne motorové vozidlo); vzájomný substitút neexistuje, veci existujú iba v jednom vyhotovení. Za veci určené podľa druhu sa považujú veci navzájom zastupiteľné (napr. nafta, pšenica). Pri požiadavkách kladených na platnosť danej písomnej kúpnej zmluvy z hľadiska jej určitosti, okresný súd dostatočne skúmal obsah písomnej dohody medzi zmluvnými stranami a správne dospel k záveru, že predmet zmluvy nebol jednoznačne a určito vymedzený. V danom prípade išlo o vec - traktorový náves, ktorá nebola v písomnej zmluve špecifikovaná takým spôsobom, aby nemohla byť zamenená s vecou inou, t.j. nebola dostatočne individualizovaná. Predsa práve pri prevode vlastníctva k veci - traktorový náves, ktorá vec navyše podlieha osobitnej evidencii podľa zákona o cestnej premávke, je nevyhnutné, aby bol predmet zmluvy individualizovaný, pričom len samotné uvedenie továrskej značky, druhu, bez ďalšieho nespĺňa kritériá z hľadiska určitosti.

31. Vo vzťahu k zodpovedaniu otázky a záveru o (ne)dôvodnosti žalobcom podanej žaloby vo väzbe na obranu žalovaného potom okresný súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania správne vychádzal z ústne uzatvorenej kúpnej zmluvy pri dodávke predmetu kúpy a rovnako správne ustálil jej obsah, ktorý zodpovedal zneniu listiny Kúpna zmluva KPZ 2019/PON2019071 žalobcom ako kupujúcim a AGROMEX s.r.o. ako predávajúcim podpísanej dňa 12.02.2019, a to za stavu nepreukázania iných dohôd.

32. Žalobca v ďalšom odvolacom dôvode namietal nesprávny záver okresného súdu, ktorý nemal preukázané nadobudnutie vlastníckeho práva žalobcom podľa ústne uzatvorenej kúpnej zmluvy podľa ust. § 446 Obchodného zákonníka. K tejto námietke odvolací súd v zhode s okresným súdom poukazuje na vykonaným dokazovaním zistený skutkový stav, z ktorého vyplynulo to, že žalobca sa o skutočnosť, či je predávajúci AGROMEX s.r.o. vlastníkom predmetu predaja, vôbec nezaujímal. Ak žalobca vypovedal, že „.....,neboli pochybnosti o tom, že nebol oprávnený s ním nakladať, pretože išlo o nový stroj, jednoducho sa podpísala kúpna zmluva...“, tak je potrebné súhlasiť so žalovaným v tom smere, že zo znenia listiny - kúpna zmluva vyhlásenie predávajúceho o tom, že je vlastníkom predávaného tovaru, nevyplýva. Napriek tomu, žalobca na otázku, či žiadal predložiť nejaký doklad od predávajúceho alebo kúpnu zmluvu, uviedol, že „...,,nie, nežiadal som to, lebo som mal za to, že je to jeho stroj“. Uvedené vyjadrenie žalobcu preukázalo, že žalobca nevyňaložil žiadnu starostlivosť pre zistenie, či scudziteľ je vlastníkom predmetu kúpnej zmluvy alebo či je na základe iného zmluvného vzťahu osobou oprávnenou tento predmet v mene jeho majiteľa predat'. Žalobca nevyňaložil ani minimálnu obozretnosť, teda nežiadal predloženie dokladov, ktoré sú potrebné pre užívanie veci (technické osvedčenia), a preto len jeho predpoklad, že predávajúci je oprávnený vykonať predaj veci, nie je pochopiteľný. V tejto súvislosti i odvolací súd poukazuje na záver vyjadrený v rozhodnutí NS SR sp. zn. 2 Obdo 30/2009, podľa ktorého „...,,Žalobca pri minimálnej obozretnosti mohol zistiť, že osoba, od ktorej vozidlo kúpil, nie je vlastníkom predmetného vozidla, ktoré bolo riadne dokumentované a malo potrebné vybavenie nefalšovanými dokladmi. Ochrana vlastníctva je primárna a s tým spojené práva iných osôb, ich ochrana má subsidiárnu povahu. Prelomenie základných zásad platných ešte aj v čase uplatňovania rímskeho práva, a to zásady: nikto nemôže na druhého previesť viac práva ako sám má a právo nevzniká z bezprávia, vyžaduje v zmysle ust. § 446 Obchod. zák. dobromyseľnosť, ktorá nie je ničím spochybnená.“ Pri pochybnosti nemožno tvrdiť dobromyseľnosť a pochybnosť v danej veci je reálne zistenou skutočnosťou. Preukázané správanie sa žalobcu pri uzatváraní kúpnej zmluvy v danom prípade nevykazovalo žiadnu mieru ostražitosti pre zistenie, na základe akého právneho vzťahu je predávajúci oprávnený s predmetom kúpy nakladať. Nemožno súhlasiť so žalobcom v tom, že je dobromyseľný, pretože nemal vedomosť o tom, že predávajúci nie je vlastníkom veci, a to preto, že žalobca sa ju fakticky ani v rozumnom rozsahu nesnažil získať, a to napr. tým, že by preveril dostupné registre. Z tohto zisteného stavu, v prípade vzájomnej kolízie ústavného princípu ochrany dobrej viery nadobúdateľa a princípu ochrany vlastníckeho práva bolo možné konštatovať, že boli splnené predpoklady, za ktorých vyššie riziko mal niesť žalobca, a teda v prejednávanej veci bolo potrebné dať prednosť ochrane vlastníckeho práva pôvodného vlastníka.

33. Na základe uvedeného nevyhodnotil krajský súd odvolacie dôvody žalobcu ako relevantné. Krajským súdom bolo preto pristúpené k potvrdeniu rozsudku okresného súdu v napadnutom výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá, podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP. Výrok o trovách konania pred súdom prvej inštancie nebol odvolaním žalobcu osobitne napadnutý a ako výrok závislý od výroku v merite veci bol preto pri potvrdení rozsudku okresného súdu rovnako potvrdený ako vecne správne rozhodnutie.

34. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol v celom rozsahu úspešný žalovaný, ktorému preto patrí náhrada trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi. Krajský súd preto žalovanému priznal nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi, o výške ktorej náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
  - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
  - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.